

Polski Związek Filatelistów
Komisja Maksimafilii

MAKSIMAFILIA

Biuletyn Nr 2

SPIS TREŚCI

Słowo wstępne

Wyniki konkursu

Poradnik Kolekcjonera Kart Maksimum – cz. 2

Polskie Karty Maksimum - cz. 2 – lata 1930 - 1939

Marian Teodor Haydzicki (1909-1985) - Cz. 2

Nowości – Jak to robią inni

Styczeń 2022

Komisja Maksimafilii ZG PZF

Skład Komisji:

Przewodniczący

Sławomir Bem

Członkowie Komisji

Wojciech Chwastowski

Jerzy Musiał

Nadzieja Sulima

Zespół redakcyjny:

Sławomir Bem, Wojciech Chwastowski, Marek Smoła

SŁOWO WSTĘPNE

Mamy przyjemność zaprezentować Państwu drugi numer biuletynu poświęconego zbieraniu kart maksimum, który powstał z inicjatywy Komisji Maksimafilii ZG PZF. W biuletynie przybliżamy czytelnikom zarówno teorię, historię jak i nowości z obszaru maksimafilii.

Dla czytelników zainteresowanych wejściem w świat wystawiennictwa konkursowego w klasie maksimafilii, tradycyjnie zamieszczamy dalsze wskazówki dotyczące budowy takiego eksponatu. Prezentacja własnego eksponatu na filatelistycznej wystawie konkursowej, oprócz niezapomnianych wrażeń i emocji z tym związanych, jest również doskonałą zachętą i bodźcem do dalszego twórczego rozwoju swoich pasji kolekcjonerskich.

Mimo obaw związanych z dalszym rozwojem pandemii COVID-19 i jej kolejnymi falami, w tych trudnych czasach zachęcamy do wykorzystania tego okresu na powiększanie swoich kolekcji, tworzenia nowych kart maksimum oraz dzielenia się z nami swoimi kreacjami nowych kart maksimum. Przy ich przesyłaniu prosimy również o krótkie informacje dotyczące tematu karty oraz wydawcy użytej widokówki. Najciekawsze karty będziemy publikowali w kolejnych numerach biuletynu. Zachęcamy również do udziału w tworzeniu kolejnych numerów biuletynu i przesyłania nam artykułów do publikacji.

W tym numerze prezentujemy wyniki konkursu na najlepszą polską kartę maksimum stworzoną w latach 2019 – 2020, gratulując zwycięzcom oraz uczestnikom.

Życząc pomyślności w nowym 2022 roku i zadowolenia z tworzonych nowych kart maksimum, mając nadzieję ponownych spotkań na wystawach filatelistycznych,

Sławomir Bem
Przewodniczący
Komisji Maksimafilii ZG PZF

WYNIKI KONKURSU

W ogłoszonym przez Komisję Maksimafilii ZG PZF konkursie na najlepszą polską kartę maksimum stworzoną w latach 2019 – 2020 zwycięską kartą okazała się karta Pałac Branickich (Uniwersytet Medyczny w Białymstoku), której twórcami byli Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przyjazny Transport, Młodzieżowe Koło Filatelistów PZF w Czeremsze, Poczta Polska – Regionalny Koordynator ds. Filatelistyki w Białymstoku - Barbara Strzymińska - Zdanewicz oraz aspirant na sędziego konkursowego PZF - M.Kupryciuk. Zespół ten był również autorem prac, które zajęły drugie i trzecie miejsce. Nagroda za zajęcie pierwszego miejsca w postaci zestawu kart maksimum zostanie wysłana pocztą.

Poniżej publikujemy karty, które zajęły pierwsze miejsca.

1. Pałac Branickich (Uniwersytet Medyczny w Białymstoku).
2. Sobór Świętej Trójcy w Hajnówce (Festiwal Muzyki Cerkiewnej).
3. Żubr – Król Puszczy Białowieskiej.

Gratulujemy zwycięzcom oraz wszystkim uczestnikom, którzy w trudnych czasach pandemii wzięli udział w konkursie.

1 miejsce - Pałac Branickich (Uniwersytet Medyczny w Białymstoku).

2 miejsce - Sobór Świętej Trójcy w Hajnówce (Festiwal Muzyki Cerkiewnej).

3 miejsce - Żubr – Król Puszczy Białowieskiej.

PORADNIK KOLEKCJONERA KART MAKSIMUM – CZ. 2

Sławomir Bem

W pierwszej części poradnika zwróciliśmy uwagę na prawidłową budowę karty maksimum jako kluczowego elementu składowego naszego zbioru oraz na zasady właściwego rozmieszczenia kart maksimum w ekspozycji wystawowej. W tej części skoncentrujemy się na wskazówkach dotyczących wyboru tematu ekspozycji wystawowej, tytułu i planu ekspozycji oraz ilości kart maksimum, które powinny znaleźć się w zbiorze.

Temat ekspozycji wystawowej

Wybór właściwego tematu ekspozycji jest kluczową sprawą dla przyszłego wystawcy. Z jednej strony powinien on umożliwić zebranie odpowiedniej ilości materiału wystarczającego do budowy ekspozycji. Z drugiej strony, winien również pozwolić na jego ciekawe rozwinięcie w ekspozycji według dostępnego materiału i zakresu tematu. Przykładowo do możliwych obszarów tematycznych należą np. architektura, budownictwo, budowle, fauna (ssaki, ptaki, gady, płazy, ryby, owady ...), flora, sport, malarstwo, znane osobistości, tematyka religijna, technika itp.

Regulamin Specjalny Oceny Ekspozycji Maksimafilii dopuszcza trzy typy ekspozycji:

- ekspozycje tematyczne obejmujące karty maksimum związane z określonym tematem,
- ekspozycje jednego lub grupy krajów składające się z kart maksimum wykonanych ze znaczków wydanych przez jeden kraj lub kilka krajów mających geograficzne, historyczne lub kulturowe powiązania (w tym przypadku za wyjątkiem ekspozycji tradycyjnych ograniczonych do określonego okresu powinno się jednak unikać opracowań w układzie chronologicznym),
- ekspozycje specjalizowane lub badawcze opierające się np. na elementach składowych karty maksimum lub na pewnym zdefiniowanym okresie czasowym.

Tytuł i plan ekspozycji

Tytuł ekspozycji i plan muszą być zamieszczone na jednej karcie rozpoczynającej ekspozycję i stanowiącej wizytówkę ekspozycji. Oprócz tytułu i planu na karcie tytułowej

mogą zostać zamieszczone wprowadzająca część opisowa oraz elementy graficzne lub walor filatelistyczny (karta maksimum) zgodne z tematem eksponatu, mogące ją uatrakcyjnić i pozwolić na lepsze wykorzystanie dostępnej na karcie wolnej powierzchni. Tytuł i plan powinny dokładnie definiować to, co będzie zawartością eksponatu. Tytuł nie powinien być zbyt ogólny. Przy wyborze tytułu eksponatu należy również unikać uogólnień takich jak „w maksimafilii” (przykład: „Muzyka w maksimafilii”). Dopuszczalne są zarówno tytuły jednoznacznie pokazujące treść eksponatu np. „Ssaki świata”, „Kolejnictwo”, „Grzyby”, „Malarstwo sakralne”, „Instrumenty muzyczne”, jak i tytuły mniej jednoznaczne np. „I człowiek nauczył się latać”.

Plan musi opisywać zawartość eksponatu i jasno przedstawiać jego przewodnią ideę. Plan musi być logiczny, dobrze wyważony oraz zgodny z wybranym tematem i tytułem eksponatu. Musi być on również podzielony na rozdziały. Sam spis treści lub dosłowny opis nie jest zadowalający. Zamiast więc przykładowo w eksponatach poświęconych roślinom budowy planu opartego wyłącznie o systematykę roślin i podział na klasy, rodziny, podrodziny, itp., lepiej poszukać innego sposobu przedstawienia tematu np. w formie opowiadania z interesującą fabułą, pokazującego oprócz budowy roślin również np. ich środowisko, znaczenie ekologiczne czy użytkowe. Zawsze, premiowane jest również innowacyjne podejście do przedstawienia danego tematu. Z przykładami prawidłowych i ciekawych planów można zapoznać też w Internecie np. korzystając z Galerii Polskich Eksponatów Filatelistycznych lub strony Exponet.

Wielkość eksponatu wystawowego

W przypadku wystawców dorosłych wystawiających eksponat na wystawach w klasie maksimafilii powinien zawierać 80 kart wystawowych w formacie A4 lub tzw. Schaubek (5 ekranów po 16 kart).

W przypadku wystawców młodzieżowych wymagana wielkość eksponatu młodzieżowego zależy od grupy wiekowej i w poszczególnych grupach wiekowych wymagana jest następująca liczba ekranów (po 16 kart wystawowych w formacie A4 lub tzw. Schaubek):

- grupa A (do 15 lat) - min. 1 ekran (16 kart) maks. 3 ekrany (48 kart),

- grupa B (16 – 18 lat) - min. 2 ekrany (32 karty) maks. 4 ekrany (64 karty),
- grupa C (19 – 21 lat) - min. 3 ekrany (48 kart) maks. 5 ekranów (80 kart).

W przypadku więc wystawców najmłodszych (grupa A do 15 lat) i najmniejszego dopuszczalnego eksponatu ograniczonego do jednego ekranu, zakładając, że na karcie rozpoczynającej eksponat zostaną zamieszczone tytuł eksponatu z krótkim wprowadzeniem i planem eksponatu bez dodatkowego waloru filatelistycznego, przy zasadzie umieszczania na karcie formatu A4 dwóch kart maksimum na kartę wystawową, ilość kart maksimum, która powinna znaleźć się w takim eksponacie wynosi 30 sztuk (15 x 2).

POLSKIE KARTY MAKSIMUM - CZ. 2. LATA 1930-1939.

Wojciech Chwastowski, Sławomir Bem

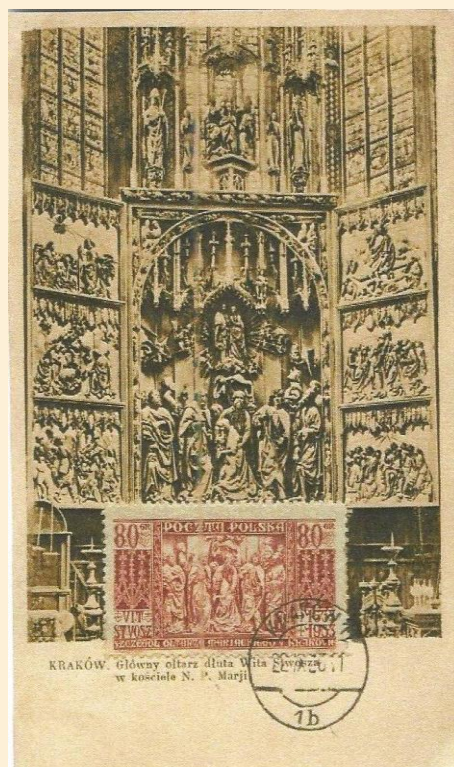
W ramach kontynuacji cyklu Polskie Karty Maksimum w tym odcinku przedstawiamy karty maksimum z lat 1930 – 1939. Ponieważ nie uważamy, że prezentowany zestaw jest kompletny, dalej prosimy czytelników, którzy zidentyfikują karty z tego okresu, o nadsyłanie ich obustronnych skanów na adres email: Maksimafilia@wp.pl, tak byśmy w kolejnych numerach mogli uzupełniać braki.

Poniżej przedstawiamy karty maksimum z lat 1930-1939.

Zn. /Fi. 260/ Toruń
Wydawca kartki nieznany
Stempel okolicznościowy Toruń 25.V.1933r.

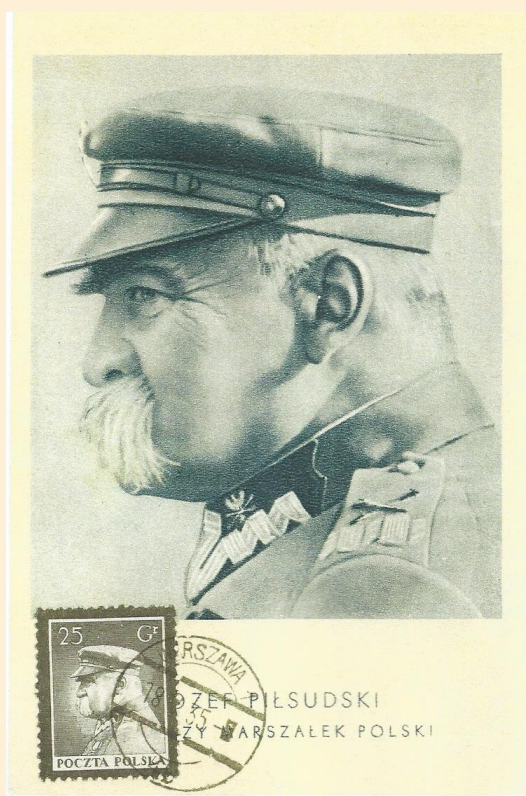
Zn. /Fi. 261/ 400 r. śmierci Wita Stwosza
Wydawca kartki nieznany
Stempel dzienny Kraków 22.IX.36

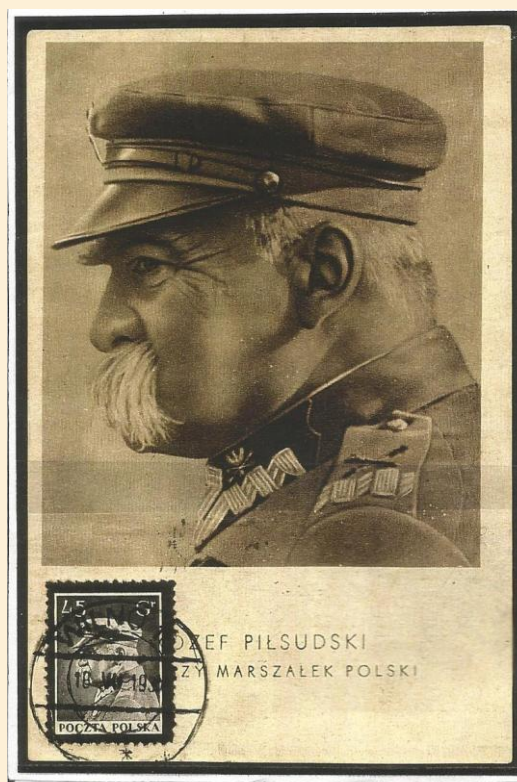
Zn. /Fi. 262/ 250 r. zwycięstwa Jana III Sobieskiego pod Wiedniem
Wydawca kartki Salon Malarzy Polskich
Stempel dzienny Warszawa 15 12.IX.1933r.

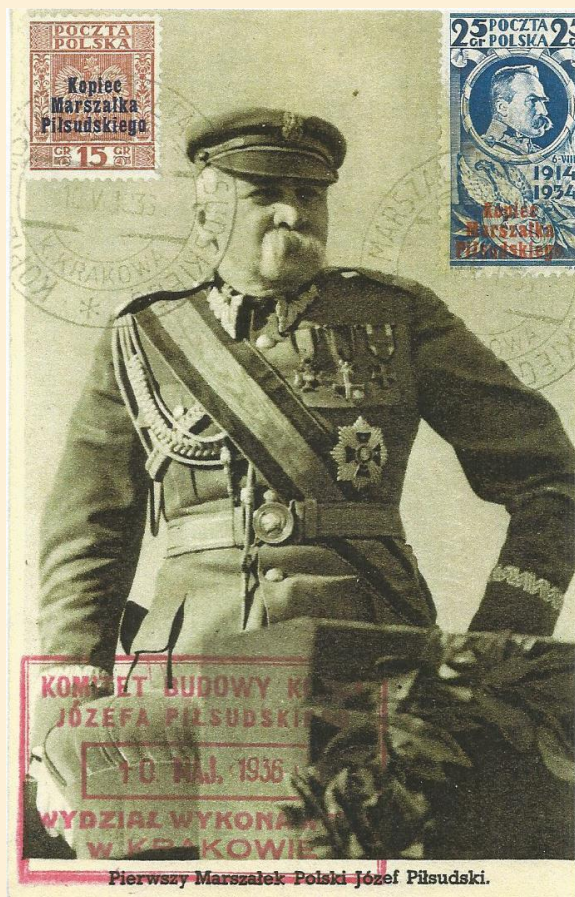
Zn. /Fi. 272/ Sobieski pod Wiedniem
 Wydawca kartki Salon Malarzy Polskich
 Stempel dzienny Warszawa 15 10.X.1934r

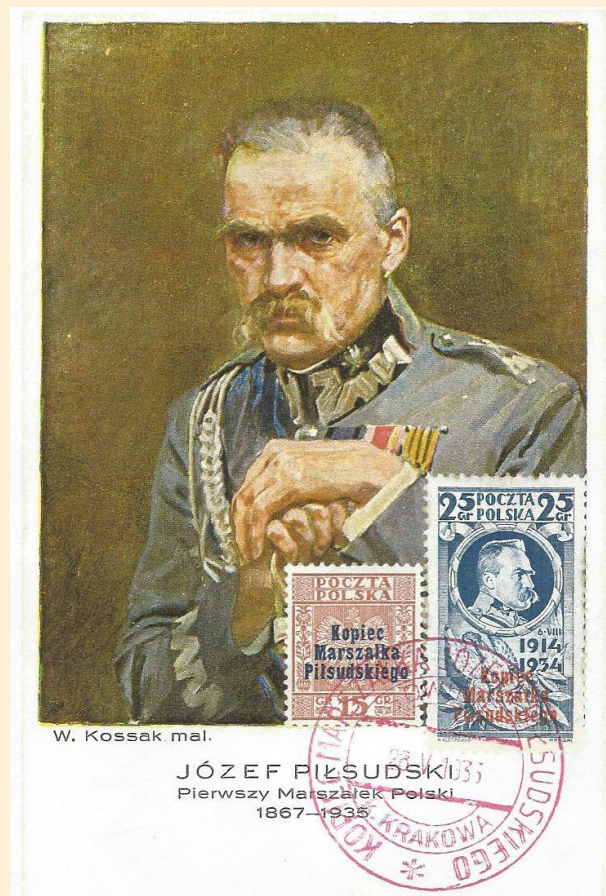
Zn. /Fi. 275/ Wydanie żałobne po śmierci
 marszałka Józefa Piłsudskiego
 Wydawca kartki P.A.T.
 Stempel dzienny Warszawa 18. . 1935r.

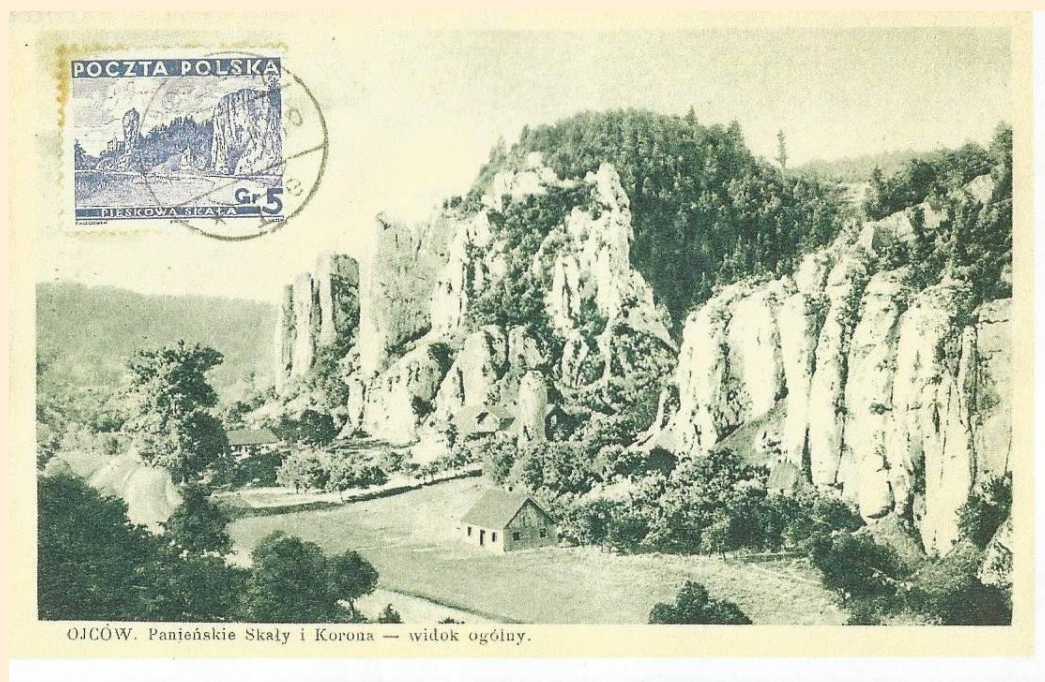
Zn. /Fi. 276/ Wydanie żałobne po śmierci
 marszałka Józefa Piłsudskiego
 Wydawca kartki P.A.T.
 Stempel dzienny Wilno 16.VII.1935

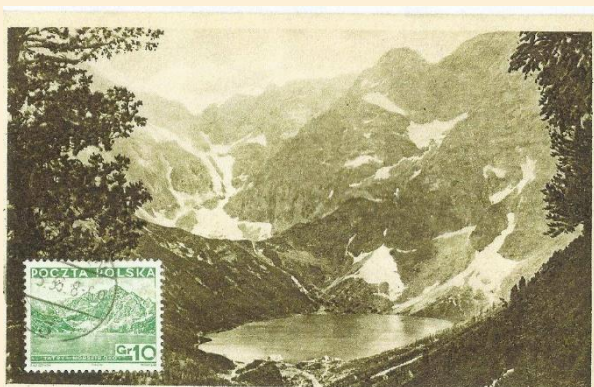
Zn. /Fi. 278/ Sypanie kopca marszałka Józefa Piłsudskiego
Wydawca kartki Komitet budowy kopca
Stempel okolicznościowy Kraków 10.V.1935

Zn. /Fi. 278-9/ Sypanie kopca marszałka Józefa Piłsudskiego
Wydawca kartki Salon Malarzy Polskich
Stempel okolicznościowy Kraków 28.V.1935

Zn. /Fi. 280/ Pieskowa Skała
Wydawca kartki Salon malarzy polskich
Stempel dzienny nieczytelny

TATRY. Morskie Oko. (1393 m.)

Zn. /Fi. 281/ Morskie Oko
Wydawca kartki Akropol Kraków
Stempel dzienny 20. 5.1935r.

Zn./Fi.282/ MS Piłsudski
Wydawca kartki MAF Gdynia
Stempel okolicznościowy 31.III.35

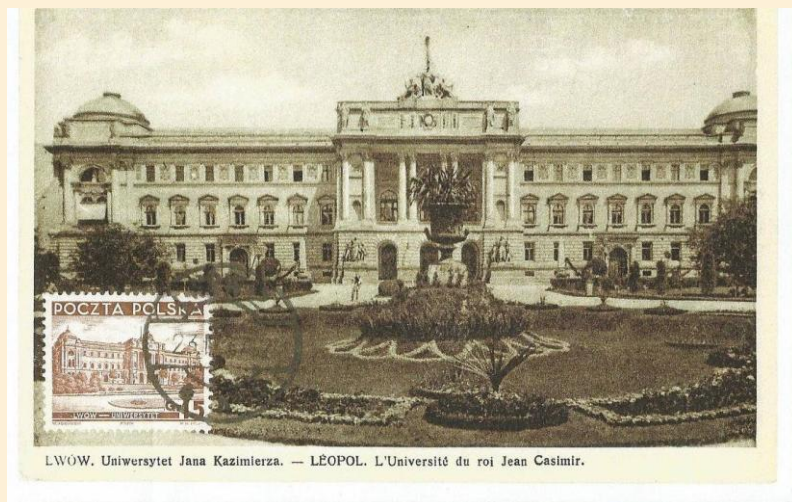
Warszawa. Belweder

Varsovie. Palais de Belvédère

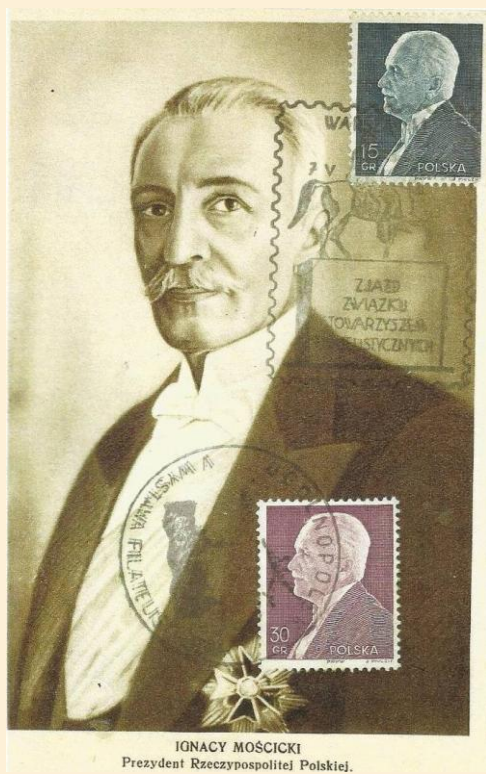
Zn. /Fi. 284/ Belweder
Wydawca kartki Wojutyński Warszawa
Stempel dzienny Warszawa 1 24.VIII.1937r.

Zn. /Fi. 290/ Ignacy Mościcki prezydent RP
Wydawca kartki MPiT
Stempel dzienny Warszawa 15 6.VIII.1935r.

Zn. /Fi. 296/ Uniwersytet we Lwowie
Wydawca kartki Polonia Kraków
Stempel dzienny Lwów 23.XI.1937r.

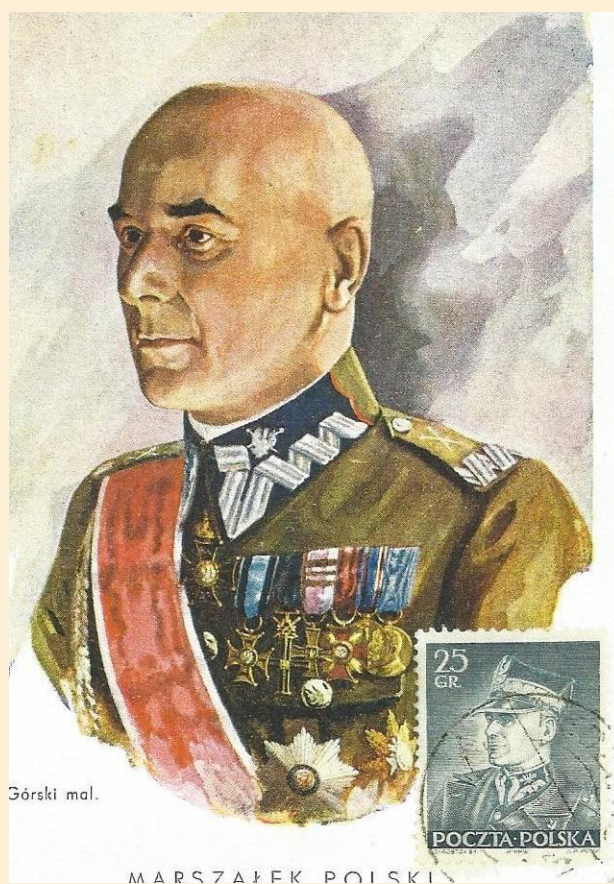
Zn. /Fi. 304/ Prezydent RP Ignacy Mościcki
Wydawca kartki Polonia
Stempel okolicznościowy Warszawa 7.II.1938r.

Zn. /Fi. 330/ Międzynarodowe Zawody Narciarski FIS w Zakopanem
Wydawca kartki Sztuka
Stempel okolicznościowy Zakopane 1 19.II.1939r.

Zn. /Fi. 335/ 25 rocznica wymarszu I Kompanii Kadrowej Legionów
 Wydawca kartki Komitet Narodowy na cele Legionów
 Stempel okolicznościowy

Zn. /Fi. 338/ 25 rocznica wymarszu I Kompanii Kadrowej Legionów
 Wydawca kartki Komitet Narodowy na cele Legionów
 Stempel dzienny nieczytelny

MARIAN TEODOR HAYDZICKI (1909-1985) – ZAPOMNIANY TARNOWIANIN (Cz. 2)

Marek Smoła

Dziennikarz i przedwojenny działacz filatelistyczny

Według biogramu w SBFP wyższe studia dziennikarskie Haydzicki ukończył we Francji. Jest to najpewniej jednak przekłamanie. Starając się, w 1938 roku, o pracę w Mościckiej Fabryce napisał, że owszem, po odbyciu służby wojskowej przebywał we Francji (być może w latach 1933-1934) i rzeczywiście zajmował się dziennikarstwem, z kolei jednak w kwestionariuszu osobowym, wypełnionym w 1938 roku zaznaczył wyraźnie, iż ukończył jedynie Gimnazjum.

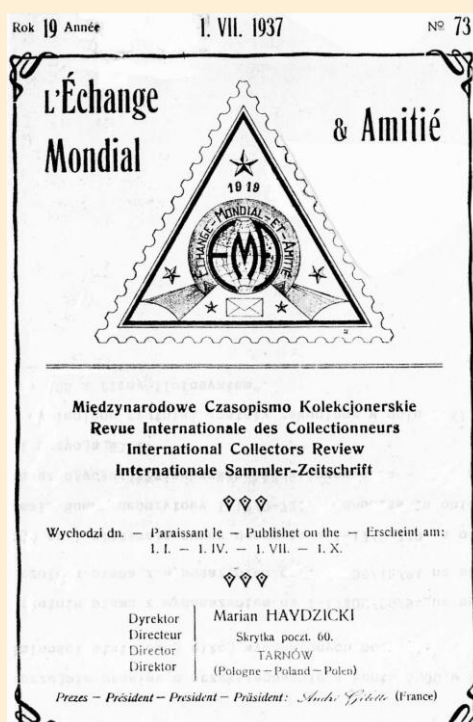
Podczas pobytu we Francji, zbyt krótkim zresztą by ukończyć pełne studia wyższe, Haydzicki – jak sam napisał – pracował w charakterze dziennikarza. Nie podał tytułu czasopisma, z którym w ten sposób współpracował, można się jednak domyślać, iż chodziło o kwartalnik „L’Echange Mondial et Amitié”. To międzynarodowe pismo założył w 1919 roku francuski publicysta filatelistyczny, André Gilette. Siedziba redakcji znajdowała się w Caen. Czasopismo było organem prasowym Międzynarodowego Klubu Zamiany i Korespondencji, powstałego również w 1919 roku. W latach 1919-1934 ukazywał się we Francji (łącznie 69 numerów) w przeciętnym nakładzie ok. 19,5 tys. egzemplarzy. Haydzicki nawiązał wówczas nowe kontakty, które później chętnie wykorzystywał w swej działalności filatelistycznej.

Nie wiadomo kiedy dokładnie, i dlaczego, wrócił z Francji do Polski. Być może było to spowodowane ciągle jeszcze złą sytuacją ekonomiczną Francji, związaną z powolnym wychodzeniem z wielkiego kryzysu. Istotne jest jednak to, że nie pojawił się ani w Tarnowie, ani nawet w Stanisławowie. Osiadł na Pomorzu, gdzie został sekretarzem redakcji jednego z lokalnych dzienników. Ta współpraca nie trwała jednak długo, gdyż jeszcze w 1934 roku porzucił pracę dziennikarską „[...] przenosząc się na teren pracy samorządowej”. Brzmi to dość pompatycznie, ale oznacza jedynie dwuletnią (realizowaną od września 1934 do września 1936 roku) bezpłatną praktykę samorządową w Zarządzie Miejskim w Tarnowie, co potwierdzało specjalne świadectwo zatrudnienia.

Haydzicki zadomowił się w Tarnowie. Wiadomo, że mieszkał przy ul. Wilsona 28, nowej uliczce wytyczonej w latach 30. XX wieku, w rozbudowującej się powoli na zachód i północ części Tarnowa, otwartej jeszcze wówczas na pola uprawne, ogrody i sady strusińskich gospodarzy. W tym czasie również ożenił się. Związek małżeński zawarł z Janiną z Niedzielskich, nauczycielką szkoły powszechnej im. Konopnickiej w Tarnowie, 15 sierpnia 1935 roku, a niespełna rok później, 21 czerwca 1936, urodziła się ich najstarsza córka, Elżbieta. W latach II wojny światowej urodzili się jeszcze Wiara (1940) i Bogdan (1944). W 1935 roku starostwo powiatowe w Tarnowie potwierdziło jego polskie obywatelstwo. Czy już wtedy powrócił do współpracy z redakcją „L’Echange ...” we Francji, trudno powiedzieć. On sam zapisał w życiorysie, że od 1935 do 1937 roku utrzymywał się z pracy dziennikarskiej i publicystycznej jako korespondent czasopism zagranicznych.

Wiadomo natomiast, że grupa pasjonatów założyła w 1935 roku Tarnowski Klub Filatelistów. Stało się to w najwcześniej w czerwcu lub w październiku, co zresztą nie ma większego znaczenia. W pięcioosobowym zarządzie Klubu prezesem był emerytowany pułkownik Maksymilian Hoborski, wiceprezesem inż. Antoni Dyrdoń, sekretarzem Marian Haydzicki, skarbnikiem Zbigniew Funarski i członkiem zarządu inż. Kazimierz Huber. Działalność klubu musiała się z czasem znacząco ożywić, skoro podczas walnego zgromadzenia w marcu 1936 roku powołano osobną sekcję wymiany walorów, na czele której stanął Ludwik Szatko, znający się z Haydzickim, członek również Międzynarodowego Klubu Zamiany i Korespondencji. Członkowie Klubu zbierali się regularnie, raz w tygodniu, omawiali ukazujące się w różnych krajach nowości filatelistyczne, sposoby zbierania znaczków i techniki ich przechowywania. Znaczkami wymieniali między sobą, pozyskiwali z korespondencji lub nabywali z firm filatelistycznych. Walory pozyskiwano również za pośrednictwem Zarządu Handlu Filatelistycznego w Ministerstwie Poczty i Telegrafów. Co miesiąc urządzano loterię, która dawała członkom Klubu okazję do wylosowania nawet wartościowych walorów.

Nie da się również dzisiaj odtworzyć okoliczności, w których Haydzicki, współtworząc Tarnowski Klub Filatelistów, przejął kierownictwo w Międzynarodowym Klubie Zamiany i Korespondencji, co nastąpiło w 1936 roku. Tytułował się formalnie dyrektorem Klubu, przejął również redakcję i wydawania klubowego czasopisma, wyżej wspomnianego „L'Echange Mondial et Amitié”. Także jako kwartalnik (ukazujący się 1 stycznia, 1 kwietnia, 1 lipca i 1 października), drukowany był w czterech językach (polskim, angielskim, francuskim i niemieckim) w drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie przy ul. Wałowej 4 w nakładzie od 130 do 500 egzemplarzy.

Pierwsza strona kwartalnika „L'Echange Mondial et Amitié” z 1 lipca 1937r.

W latach 1935-1938 pismo ukazało się łącznie w dziewięciu numerach (kontynuując numerację rozpoczętą we Francji). Pismo, na ośmiu stronach, drukowało m.in. formularz zgłoszeniowy dla nowych członków Klubu, adresy czynnych członków, a także ogłoszenia firm handlujących znaczkami i akcesoriami filatelistycznymi. Pismo ułatwiało nawiązywanie kontaktów między filatelistami różnych krajów – wśród członków Klubu byli bowiem mieszkańcy Francji (a także podporządkowanych jej obszarów zamorskich: Maroko, Syrii, czy Indochin), Polski, Belgii, USA, ZSRR, Czechosłowacji, Jugosławii, czy Hiszpanii. Z kolei wśród członków polskich znajdowali się mieszkańcy m.in. Tarnowa, Krakowa, Warszawy, Zawiercia, Biecza, Czortkowa, Gostynia, Golubia, Nowego (na Pomorzu), Zielonek k. Warszawy, czy Kowla. Mimo niedużego nakładu pismo odgrywało znaczącą rolę w świecie kolekcjonerów filatelistycznych, a o jego stosunkowo wysokim poziomie może świadczyć fakt, że podczas wystawy filatelistycznej „DAPOSTA” organizowanej w Gdańsku w 1937 roku wyróżnione zostało dyplomem uznania .

Trudno jest też do końca opisać kilka lat z życia i działalności Haydzickiego. W sierpniu 1937 roku został zakwalifikowany przez lwowski oddział Małopolskiego Towarzystwa Rolniczego do udziału w kursie dla pracowników terenowych spółdzielni rolniczych, który odbywał się w Tarnopolu. Trwający łącznie siedem tygodni kurs, do 25 września 1937 roku, Haydzicki ukończył z drugą lokatą, uzyskując stosowne zaświadczenie. I znów niewiadomą pozostaje, czy przeniósł się na wschód razem z żoną, czy też ta pozostała w Tarnowie, a przede wszystkim – jakie były powody tego dość zaskakującego kroku i wyraźnej zmiany zainteresowań. W każdym razie w październiku 1937 roku (dokładnie przez 16 dni) pracował w Okręgowym Towarzystwie Rolniczym w Tarnopolu, a następnie – od 29 listopada do końca grudnia tego samego roku – w Okręgowym Towarzystwie Rolniczym w Zaleszczykach. W Tarnopolu odbył praktykę na stanowisko lustratora, zaś w Zaleszczykach pracował jako lustrator-organizator spółdzielczo-rolniczy.

Być może pobyt Haydzickiego na wschodzie kraju ułatwił nawiązanie kontaktów z filatelistami we Lwowie i Kołomyi. Właśnie od 1937 roku filateliści z tych miast, a także zbieracze ze Śląska i Tarnowa, wydawali wspólny organ prasowy, „Ilustrowany Kurier Filatelistyczny”. Wydawcą i redaktorem naczelnym był znany wówczas w skali kraju filatelista Jerzy Zadurowicz . Właśnie w tym piśmie publikował również Haydzicki. Zamieścił w nim m.in. artykuł „Zbieranie widokówek o maksymalnym podobieństwie” . Wśród informacji klubowych dotyczących kolekcjonerów ze Śląska, czy Kołomyi, znajdowały się tam również relacje z życia Klubu w Tarnowie, które redagował Haydzicki.

Przez pewien czas był również kierownikiem Związku Międzynarodowych Filatelistów „Unia”, założonego w Rzeszowie w 1908 roku. Organizacja stawiała sobie za cel organizację wymiany walorów filatelistycznych, ochronę przed fałszerstwami, prowadzenie tzw. „czarnej listy” nieuczciwych handlarzy i zbieraczy, a także szerzenie wiedzy filatelistycznej. To z tego właśnie kręgu wyszła inicjatywa ustalenia zasad polskiego nazewnictwa w filatelistyce. Wydawali pismo „Filatelista”, gdzie każdy członek miało prawo wydrukować bezpłatne ogłoszenie.

Powrót Haydzickiego do Tarnowa nastąpił chyba w pierwszych dniach 1938 roku. Haydzicki, jak napisał w życiorysie, pozostał bez środków do życia, w związku z czym zdecydował się po raz kolejny na zmianę zainteresowań i złożył podanie o pracę w Państwowej Fabryce Związków Azotowych w Mościcach k. Tarnowa. Budowana od 1927 roku, a oddana do użytku w 1930 roku nowoczesna fabryka chemiczna przetrwała szczęśliwie wielki kryzys i pod koniec lat 30. XX wieku zwiększała zatrudnienie. Na decyzję o zatrudnienie czekał ponad miesiąc. Ostatecznie, z dniem 16 maja 1938 roku, został na okres próbny pracownikiem umysłowym w Oddziale Budowlanym i objął stanowisko pisarza placowego z pensją 100 zł miesięcznie. Przez kilka miesięcy, do marca 1939 roku wysokość jego zarobków nie uległa zmianie, ale w końcu, 10 marca, zdecydował się na złożenie podania z prośbą o podwyższenie uposażenia. Prawdopodobnie zostało to dokonane (choć arkusz ewidencyjny nie zawiera tu żadnych informacji), gdyż na podaniu Haydzickiego kierownik Oddziału, inż. Wawrzyniec Wojtasiewicz, zarekomendował dyrekcji naczelnej osobę swego podwładnego, pisząc: „spełnia swoje obowiązki sumiennie i zasługuje na podwyżkę; przewidziany jest na stałego pracownika OB”.

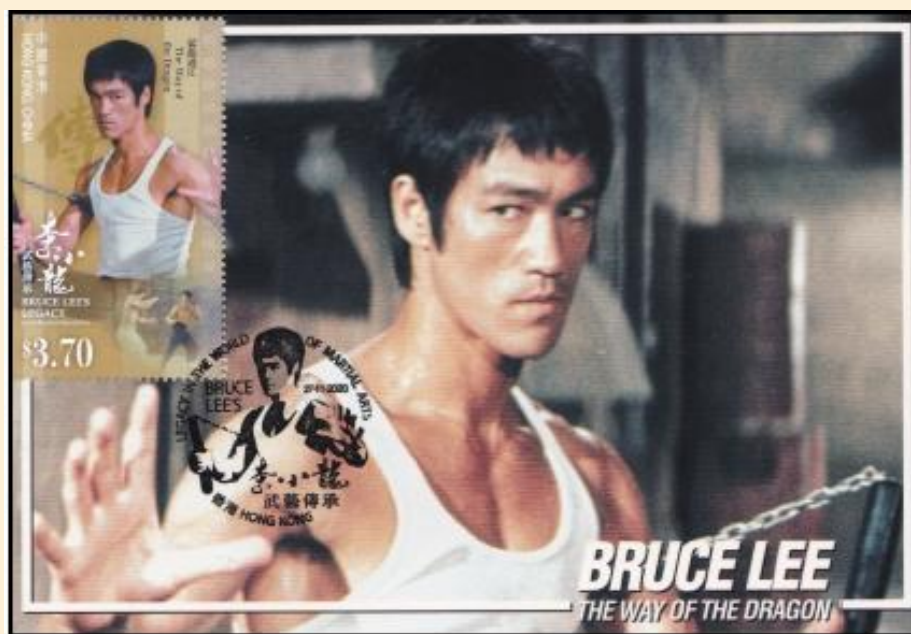
C.d.n.

NOWOŚCI – JAK TO ROBIĄ INNI

W br. numerze zamieściliśmy wyniki konkursu na najlepszą polską kartę maksimum stworzoną w latach 2019 – 2020. W 2021 roku zakończył się również konkurs na najlepszą kartę maksimum roku 2020 organizowany przez Komisję Maksimafilii FIP. Poniżej przedstawiamy karty maksimum, które zajęły pierwsze trzy miejsca¹.

1 miejsce – L.V. Beethoven, Niemcy

2 miejsce – Bruce Lee – Droga smoka, Hong Kong

¹ Za Newsletter Komisji Maksimafilii nr 05 - 01 / 2021

3 miejsce (Ex aequo) – Żółw szylkretowy, Malezja oraz Kot syberyjski, Monako

3 miejsce (Ex aequo) – Kot syberyjski, Monako